

[Ellen Strange Petersen.]

ansættelsesbetingelser for faglærere, der ikke har lærereksamen. Jeg ved, at man i nogle kommuner ansætter dem som løse vikarer og så i løbet af nogle år erfarer, at de ikke er tilfredse med disse betingelser.

Jeg vil gerne spørge: hvor mange nye 10. klasser er der kommet ud over landet?

Hvordan går det med småbørnsklasserne, som vi tidligere har arbejdet med?

Hvordan er udsigterne for at få det 8. skoleår gjort obligatorisk? — noget, vi fra konservativ side i mange år har stilet imod.

Jeg har som sagt mange spørgsmål at stille, men er klar over, at der også er lagt andre opgaver på den nye undervisningsminister, så jeg skal lade det blive ved disse og endda tilføje, at ministeren ikke behøver at svare på dem alle sammen i dag.

Ved tidligere skoledrøftelser har jeg peget på småbørnslærerindeuddannelsen og henstillet, at seminariet i Vejle ikke blev nedlagt eller rettere sagt flyttet til Ranum, før læreruddannelsesloven var behandlet; jeg vil gerne vide, hvornår vi kan vente at få læreruddannelsesloven. Det har glædet mig meget at erfare, at undervisningsministeren i spørgsmålet om småbørnslærerindeseminariet har grebet ind og stillet flytningen fra Vejle i bero. Så vidt jeg forstår, betyder det, at der er indvundet plads til yderligere en seminarieklasser i Ranum, et bidrag til afhjælpning af lærermangelen.

Jeg håber med disse bemærkninger at have givet udtryk for forståelse af forlængelsen af loven og også for, at der hersker en vis usikkerhed med hensyn til udviklingen på dette vigtige område. Jeg håber som sagt, der kan blive lejlighed til en grundig drøftelse af problemerne i et udvalg.

Helveg Petersen: Der er grund til at sætte streg under det, den højtærede minister sluttede sin fremsættelse med, idet ministeren understregede, at hovedårsagen til den aktuelle og formodede fremtidige lærermangel er den glædelige, næsten eksplosive udvikling, vort skolevæsen er inde i.

Vi har ved adskillige lejligheder i det

høje ting været inde på de mangler, vort undervisningsvæsen har med hensyn til lærere og lokaler, og vi har med hinanden delt bekymringen over, at der ikke for lang tid tilbage blev sat effektivt ind for at imødegå den ekspansion, der finder sted. Det er jo sådan med disse mangler, både når det drejer sig om lærere og om lokaler, at man ikke fra den ene dag til den anden kan afhjælpe dem.

Det, vi må gøre i disse år, er så godt som overhovedet muligt at indrette vort uddannelsesprogram, så det er i stand til at tage imod et fortsat øget pres. Vi kan på dette område spare os ud i uoverskuelige vanskeligheder, der først og fremmest vil ramme de unge, og lad os ikke glemme det på et tidspunkt, hvor statsudgifterne er i søgelyset.

Det er værd at minde om, hvilke krav der her stilles til os om fremsynethed. Vil vi løse den langsigtede opgave, vi har foran os, den at skaffe lærere nok til folkeskolen, forudsætter det en stadig udbygning af seminarierne både med hensyn til, at dimittendtallene kan øges, og at seminarierne kan leve op til de krav, der stilles med hensyn til undervisningens indhold og hele karakter. Vi må forcere mest muligt på dette område, men samtidig må vi gøre os klart, at der vil være tilsvarende krav fra andre uddannelsesområder. Vi må ikke slippe denne sammenhæng af syne.

Det foreliggende lovforslag adskiller sig ikke væsentligt fra den nugældende lov. Den bemyndigelse, der er givet ministeren, foreslås forlænget uændret; det eneste nye er tidsfristen. De bestemmelser, loven indeholder, har på meget betydningsfuld måde været til hjælp for kommuner, der ellers ville være blevet ladet i stikken med hensyn til lærere. Størst virkning knytter sig til ministerens bemyndigelse til at fastsætte regler om et højeste antal lærerkræfter ved skolerne. Medens man tidligere har baseret normeringen af lærerstillinger på skema og timetal, der fra sted til sted kunne bygge på højest varierende forudsætninger, har man efter lovens fremkomst bygget normeringen på grundlag af bestemte, for alle gældende regler om lærerkraft pr. klasse, og det har vist sig at være særdeles effektivt i henseende til at reducere antallet af normerede stillinger. Det har også været af betydeligt